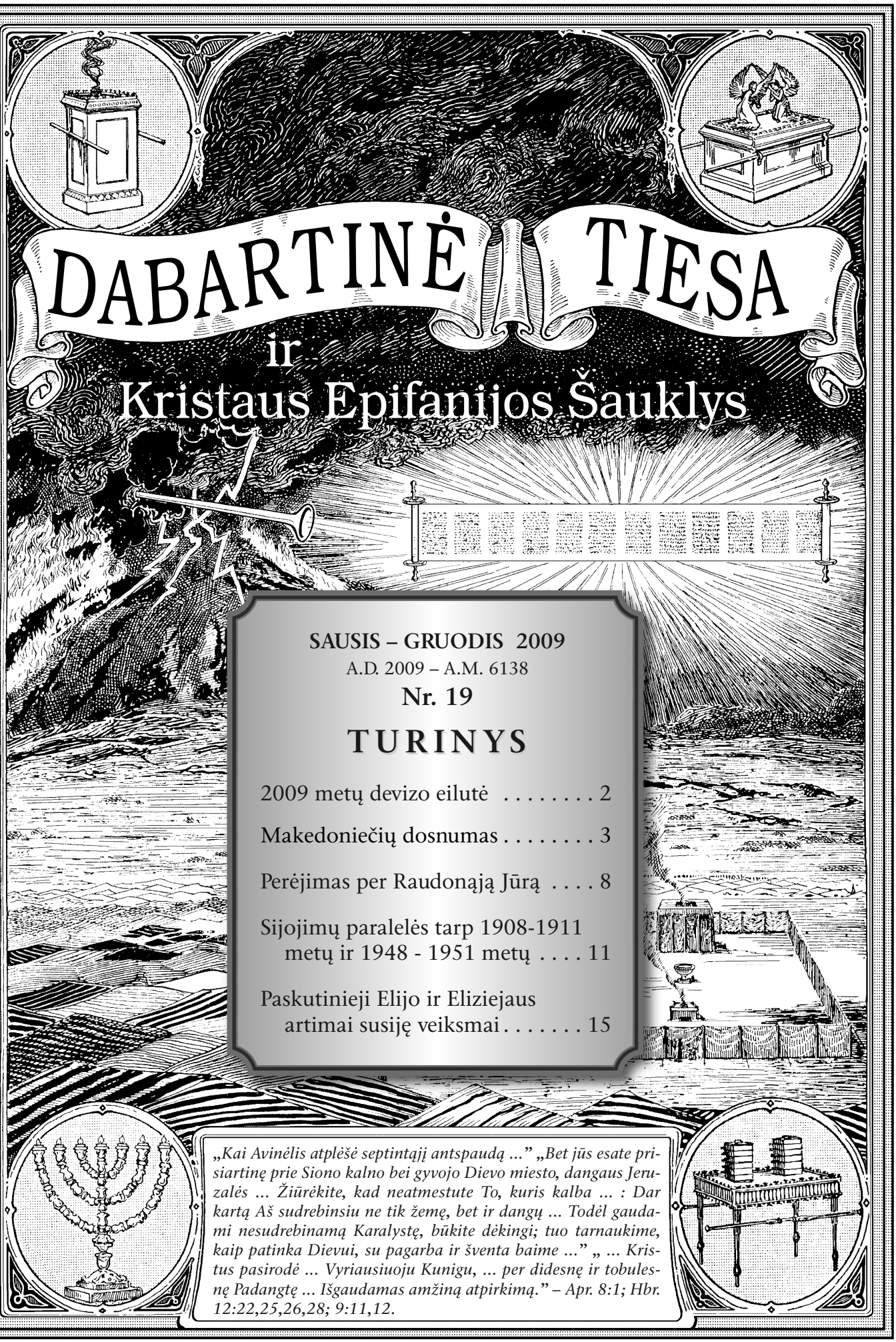

DABARTINĖ TIESA
ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

SAUSIS – GRUODIS 2009
A.D. 2009 – A.M. 6138
Nr. 19

TURINYS

2009 metų devizo eilutė 2

Makedoniečių dosnumas 3

Perėjimas per Raudonąją Jūrą 8

Sijojimų paralelės tarp 1908-1911 metų ir 1948 - 1951 metų 11

Paskutinieji Elijo ir Eliziejaus artimai susiję veiksmai 15

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „ ... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

SVARBIAUSIA mūsų teksto mintis yra dosnumas – (1) Dievo dosnumas mūsų atžvilgiu, ir (2) mūsų dosnumas Dievo atžvilgiu, ypatingai pasireiškiantis tarnavime Jo Tiesai, Jo reikalui, o taip pat ir kitiems, kuriems Viešpats trokšta, kad tarnautume.

Dosnumą galima apibūdinti kaip kilniaširdiškumą, pasireiškiantį troškimu, kad kitiems gerai sektųsi dėka dovanų, kurias mes jiems skyrėme iš savo išteklių, talentų, laiko, dėmesio ir t. t., ir ypač tiems, kurie vargsta. Tai yra viena iš antraeilių malonių. Nėra jausminių organų, kurių betarpiškas veikimas išreikštų antraeiles malones. Jos atsiranda, kai aukštesnės pirmaeilės malonės (tikėjimas, viltis, savikontrolė, kantrybė, pamaldumas, broliška meilė ir nesavanaudiška meilė) slopina pastangas žemesnių jausminių organų, mėginančių paimti kontroliavimą virš mūsų. Jei leisime, kad žemesnis kaupimo jausminis organas, t. y., pomėgis įsigyti daug gėrybių ir jas saugoti, ir kuris turi įtakos atsiradimui žemesnės pirmaeilės malonės, vadinamos įžvalgumu, pradėtų mus kontroliuoti, tai padarytų mus gobšiais, niekingais ir šykščiais; bet kada aukštesnės pirmaeilės malonės sugebės slopinti troškimą vis kaupti ir neleis jam užvaldyti mūsų, to išdavoje pasireikš mūsų antraeilė malonė – dosnumas.

Šios moto eilutės teksto gilumas taps aiškesnis, kai atidžiai išanalizuosime jos kontekstą. Antrame laiške Korintiečiams 8-tame ir 9-tame skyriuose Apaštalas gana smulkmeniškai aptaria temą apie dosnumą, o ypatingai paliečia klausimą būtinos pagalbos skyrimą kitiems vargstantiems krikščionims, patekusiems į skurdą. Apaštalo pristatytą temą apsvarstymui galima būtų suskirstyti į keturias dalis: (1) Skyriuje 8:1-15 iškeliamas reikalingumas paaukoti vargstantiems šventiesiems Jeruzalėje, kurių naudai Apaštalas rūpinosi; (2) Skyr. 8:16-24 rekomenduojama broliams Korinte tris brolius, kurie turėjo nuvykti į Korintą dar prieš Apaštalui atvykstant ir iš anksto paruošti tą suaukotą dovaną (3) Skyr. 9:1-15 pagiria brolius Korinte už jų anksčiau pareikštą troškimą sudėti aukai dovaną (Apaštalas juos jau prieš tai yra davęs pavyzdžiu, kad ir kitus padrąsintų pasielgti panašiai) ir kreipiasi į juos, prašydamas įvykdyti ankstesnį pažadą; ir primindamas apie galimą gėdą, kuri galėtų ištikti juos, jei neįvykdytų to, ką jau yra anksčiau nusprendę padaryti dėl šio reikalo, (4) Skyr. 9:6-15 siūloma parodyti dosnumą, o taip pat plačiau aptariama, kokius palaimingus, gerus vaisius tai atneš.

DABARTINĖ TIESA
ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P.d. Nr. 1, LT – 45021, Kaunas.

Kitas leidinys:
Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklys

Žurnalai leidžiami:
anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

• apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;

• apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną", taip, kad įpareigotų, ristų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;

• išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Neabejotinai aišku, kad Jeruzalėje (Apd. 15 skyr.) pasitarimo metu susirinkę Apaštalai primygtinai prašė brolių, kad būtinai prisimintų patekusius į vargą, neturtingus brolius (Gal. 2:10). Šv. Paulius stengėsi išpildyti tą prašymą, taigi, pasirūpinimą dėl aukų vargstantiems broliams Jeruzalėje laikė labai svarbiu dalyku. Tie broliai buvo daugiausia iš vargingiausių klasių ir jiems skubiai reikėjo pagalbos. Tuose labai neramiuose laikuose, maždaug dvylika metų prieš Jeruzalės sugriovimą, daugelis žmonių iš kaimiškų apylinkių, esančių už miesto, persikėlė gyventi į Jeruzalę dėl didesnio saugumo. Daugelis pasikliovė savo artimųjų gailestingumu, kas privedė prie bendro visų nuskurdimo. Krikščionys nebuvo populiarūs, todėl negalėjo per daug tikėtis pagalbos iš išorės, iš pasauliečių žmonių pusės. Tegalėjo laukti pagelbėjimo tiktai iš krikščionių brolių, gyvenančių kitose vietovėse, tokiose kaip Korintas, kurie buvo geresnėje materialinėje situacijoje. Apaštalas taip pat žinojo, jog tos aukos ne vien tik patenkins fizinius brolių poreikius Jeruzalėje, bet bus tiems Judėjos šventiesiems meilės paliudijimu nuo pagonių brolių Kristuje (palyg. 1 Jono 3:16-18).

Klausimas dėl pagalbos skyrimo nuo krikščionių, ypatingai duodant pinigų Viešpaties reikalui, Jo Tiesai ir Jo žmonėms, kai aptariama tai susirinkime, yra laikomas labai delikačiu ir kebliu. Galime tik džiaugtis tuo, jog Dievo įkvėpimu Apaštalas Paulius pašventė tai temai ištisus du Antrojo Laiško Korintiečiams skyrius, t. y., 8 ir 9-tą skyrius, nes jis duoda labai padedantį ir naudingą pavyzdį mums apie tai, kaip gerai sutvarkyti tokius reikalus. Atkreipkime dėmesį, kaip įsigilindamas pateikia tą dalyką iš įvairių požiūrio taškų, o kiekvienas iš jų – idealus. „Pinigai“, kaip tokie, neturi jokio charakterio, taigi niekada apie juos neužsimena. 2 Kor. 8 ir 9 skyriuose, sutinkamai su graikiškų žodžių reikšme, jis vadina šį prašymą „rinkliava šventiesiems“ (1 Kor. 16:10), malone (charis), tarnyba (diakonia), bendrumu arba bendradalyvavimu (koinonia) tarnyboje, dosnumu (hadrotes), palaima (eulogia), meilės parodymu. Tai idealizuoja ir pakelia į dvasinę sritį dalyką, kuriame netgi krikščionys turi palinkimą į materializmą. Neturime būti veidmainiais, kai kalbame tarp Dievo žmonių apie krikščionišką pagalbos suteikimą, kartu ir pinigų davimą. Tiek materialinės pagalbos suteikimo klausimai, tiek ir kiti klausimai susirinkimo reikalais turi būti sprendžiami žiūrint į tai kaip į krikščionišką dalyką, o ne kaip į pasaulietišką.

Po užtikrinimo brolių Korinte apie jaučiamą jiems meilę, o taip pat apie dedamą į juos pasitikėjimą (2 Kor. 7), Apaštalas pereina betarpiškai prie aukojimo klausimo, apie kurį rūpinosi. 2 Kor. 8:1-15 pristato tai su būdinga jam gražia iškalba ir prašo brolių, kad svarstydami tą klausimą atkreiptų dėmesį į tris dalykus: (1) brolių Makedoniečių pavyzdį, (2) Jėzaus pavyzdį, (3) reikalavimus, kokius turi išpildyti mūsų dosnumas, kad Dievas galėtų jį priimti.

MAKEDONIEČIŲ DOSNUMAS

Auka vargstantiems broliams Jeruzalėje, perduota nuo dosnių Makedoniečių susirinkimų Filipuose, Tesalonikoje ir Berėjoje, yra aprašoma kaip „dovana Dievui, kuri buvo duota susirinkimų Makedonijoje“ (1 eil. – Diaglott) [vert. past. – daugelis ir kitų eilučių yra cituojamos taip pat pagal Diaglott]. Ta dovana buvo duota, kai jie patys buvo „dideliame sielvarto mėginime“, kuriame „jų džiaugsmo perteklius net ir kraštutiniame neturte gausiai išsiliejo jų dosnumo turtais“ (2 eil.), nes kaip paliudija Apaštalas, „jie pagal išgales ir viršydami išgales, savo noru, prašyte prašė mus, kad mes priimtume tą dovaną ir jų dalyvavimą tarnavime šventiesiems. Ir ne tik taip, kaip mes tikėjomės [turėdami galvoje jų neturtingumą], bet visų pirma atsidavė Viešpačiui, o paskui Dievo valia ir mums. [Jau anksčiau atidavė savo žmogiškąjį „visa“ Viešpačiui, o dabar, sutinkamai su savo pasišventimu, atsidavė visų pirma Jo tarnybai tame reikale], o [po to, antraeilėje reikšmėje] ir mums [atsidavė taip pat tarnavime Apaštalui, kaip Viešpaties pavestam valdytojui], pagal Dievo valią“. Didelis atsidavimas ir aukojimas, parodytas brolių Makedoniečių, paskatino Apaštalą Paulių imtis veiksmų, su tikslu įtraukti taip pat ir brolius Korintiečius į tokią pat stiprią meilės srovę tam, kad jie neliktų pralenkti dosnumu kitų susirinkimų. Todėl [6 eil.], jis troško, kad Titas, kuris tikriausiai jam vadovaujant jau anksčiau buvo paruošęs planą tokio rinkimo (1 Kor. 16:1-5) jo ankstesnio apsilankymo metu Korinte, užbaigtų tą gerą darbą pas tuos brolius, ir dar didesniame laipsnyje išvystytų juose taip pat ir dosnumo malonę. Pertekę gausumu jie buvo visame (1 Kor. 1:5), netgi ir finansiniu atžvilgiu (2 Kor. 8:14), dėl to tad Apaštalas ragina juos, kad kaip krikščionys, išsiskiriantys kiekvienu atžvilgiu – tikėjime, kalboje (logos – žodyje, doktrinoje), žinojime, stropume, ir meilėje (agape) jam – pasirūpintų ir tuo, kad būtų pertekę ir dosnumo malone, kad būtų taip pat ypatingi parodant pasiaukojimo dvasią nepasiturintiems broliams tiek dėl tikėjimo, doktrinos, žinojimo, uolumo ir dėl meilės Jam (7 eil.). Dėl kontrasto, palyginimui, čia parodomas charakteris, kokio būtų nepageidautina turėti, kaip pavyzdžiui: charakteris tokio asmens, kuris suinteresuotas dvasiniais dalykais, karštas maldoje, sugeba pasisakyti bažnyčios susirinkimuose ir atsakyti

į klausimus, aktyvus tarnavime ir jautrus, bet dėl Viešpaties reikalo, Tiesos ir brolių niekaip nesugeba atsiskirti su savo turimais laikinais gerais dalykais, tokiais kaip pinigai.

JĖZAUS PAVYZDYS

Bendrai supažindindamas aukojimo tema, Apaštalas toliau nurodo į Viešpaties Jėzaus pavyzdį (2 Kor. 8:8), aiškindamas: „Aš tai sakau ne liepdamas, bet norėdamas kitų uolumo mastu patikrinti ir jūsų meilės nuoširdumą“. Kitais žodžiais sakant, kalba jiems, kad jei iš tikro myli brolius, tai nešykštės skirti pagalbos vargstantiems broliams, bet parodys savo meilę per dosnumą taip, kaip padarė tą broliai Makedoniečiai. Tačiau Apaštalas pabrėžia, kad broliai Makedoniečiai, žinoma, nėra jiems koks įstatymas, ir kad nors ir pasinaudojo jų pavyzdžiu, bet iš tikrųjų, gal neturėjo to daryti, nes yra daug kilnesnis pavyzdys, kokį gali pateikti. Ir apie tai kalba po to einančiose eilutėse:

„Jūs juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog [toliau nurodo būdą, kaip ta meilė ir malonė pasireiškė] būdamas turtingas [kaip viengimis Dievo Sūnus (9 eil. – Diaglott), Logos, turėdamas prigimtį, aukštesnę už visų angelų], dėl jūsų Jis tapo vargdieniu [prigimtimi – atsisakant Savo prigimties, o priimant žmogišką prigimtį; turimoje nuosavybėje – neturėdamas kur galvos priglausti; tarnyboje – tapdamas auka už nuodėmę, o žmonių akyse būdamas pasaulietišku pamokslininku; tarp draugų turėjo tai, kad paskui Jį ėjo tie, kurie neturėjo geros reputacijos; o garbės atžvilgiu – būdamas paniekintas ir atmestas žmonių, o taip pat apkaltintas tariamu piktžodžiavimu, ir pagaliau nukryžiuotas kaip nusikaltėlis ir maištininkas prieš žmonių valdžią], kad per Jo neturtą [kurio dėka Jis tapo mūsų išpirkimu] jūs [kurie buvote vargšai, papuolę į bėdą, pasmerkti nusidėjėliai iš Adomo rasės] būtumėte praturtinti [per atgavimą paveldėjimo, kurį prarado Adomas, per išteisinimą tikėjimu, ir paaukojimą viso to aukoje, per ką pasidarėte Naujais Kūriniais, bėgantys lenktynėse dėl dovanos – Dieviškai prigimčiai, per gavimą Šventosios Dvasios, ir turėjimą perspektyvos dalyvauti Jo Karalystės garbėje]“ (Flp. 2:5-13; Ef. 1:7-18; 2:7). Kokį dar geresnį pavyzdį galėjo paminėti Apaštalas, kad pažadinti Korintiečių davimo malonę, ir daugeliui kitų ano laiko Dievo žmonių, jei ne duoti pavyzdį To, kuris įvykdė didelę auką Bažnyčios ir pasaulio naudai, To, kuris Pats pasakė: „Palaimingiau yra duoti, negu imti“ (Apd. 20:35)?

TAISYKLĖS VALDANČIOS DOSNUMĄ

Apaštalas nurodo į taisykles, kuriomis Dievas apibrėžia dosnumą, kurį Jis galėtų priimti, o taip pat pataria broliams Korintiečiams kaip praktiškai pritaikyti jį. Jis ne įsako, bet pateikia savo nuomonę ir patarimą: „Bus tai jums naudinga, kurie ne tiktai tą veiklą pradėjote, jau prieš metus pareiškę tokį norą“ (10 eil.). Tačiau tas pasižadėjimas, pareikštas „dar prieš metus“, taip ir nebuvo užbaigtas. Geras darbas, kuris prasideda su noru ir labai spontaniškai, bet užsitęsia ir gali sužlugti, daro demoralizuojančią įtaką. Tai susilpnina sąžinę, vysto neryžtingumą, silpnumo pojūtį, o taip pat pastoviai stovi skersai kelio vykdant kitus reikalus. Juk iš Dieviškos išminties eina žodžiai: „Viską, kas tik pakliūva į tavo rankas nuveikti, daryk tai pagal savo jėgas“ (Pam. 9:10). Delsimas yra sėkmės priešas.

Todėl, sugretindamas laiko tarpą, išreikštą žodžiais „prieš metus“, laike kurių to darbo atlikimas atsiliko nuo jų noro skirti pagalbą, Apaštalas primygtinai ragina „dabar“, dabartiniame laike „pagal išgales tai užbaikite, kad būtų įvykdyta, ko taip gyvai troškote. Nes, jeigu yra geras noras tai padaryti, asmuo tampa priimamas pagal tai, ką turi, o ne pagal tai, ko neturi. Nekalbama apie tai, kad tik kiti turėtų palengvėjimą, o jūs – apsunkinimą, bet turima galvoje, kad būtų lygybė. Tegul dabartiniame laike [vietoj to, kas turėjo būti prieš metus] jų nepriteklius varge taps išlygintas [papildytas] iš jūsų turimo pertekliaus taip, kad būtų lygybė, kaip buvo parašyta (Iš. 16:18): ‚Kas daug surinko, neturėjo per daug, o kas mažai – neturėjo per mažai.‘ (eil.11-15)“.

Atkreipkime dėmesį į tai, kad Apaštalas čia pateikia keturias taisykles, kuriomis Dievas apibrėžia Jam patinkantį dosnumą: (a) turi būti pasiruošimas su dideliu noru, laisva valia – su noru atliekamas; „kiekvienas atneškite VIEŠPAČIUI auką, laisva valia atneškite ją VIEŠPAČIUI“ (Iš. 25:2; 35:5). Tai, ką mielai, laisvu noru atiduodame kaip dovaną, aukojamą Viešpačiui, nėra nei duoklė, mokama tironui, nei mokestis, bet išreiškimas nesavanaudiškos meilės ir dėkingumo mūsų Didžiajam Geradariui, nes priešingu atveju, Viešpats netrokšta tokios dovanos. „Dovana be davėjo yra tuščia.“ (b) Norėti nepakanka, turi būti dar ir vykdymas – be delsimo, kol tai bus pilnai įvykdyta. „Tikėjimas, jei neturi darbų, yra miręs“ (Jok. 2:14-26). (c) Apaštalas pabrėžia ne vien tik valios norą ir pasiruošimą pilnai įvykdyti ketinimą, bet taip pat ir primena, kad tai turi būti „pagal galimybes“. Kiekvienas pirma turi žiūrėti teisingumo, prieš tapdamas dosniu. Jeigu kas duoda aukas Viešpaties reikalui, kiek dosnios jos bebūtų, o apie saviškius nesirūpina, „tas yra užsigynęs tikėjimo ir blogesnis už netikintį“ (1 Tim. 5:8). Jeigu kas duoda dovanas pažeisdamas teisingumo reikalavimus atžvilgiu tų, kurie yra jo

išlaikomi, ar kitų atžvilgiu, jeigu aukoja nesilaikant Auksinės Taisyklės, to auka negali būti Dievo priimta (1 Sam. 15:22; Mt. 7:12 ; Oz. 6:6). (d) Broliška meilė turi būti abipusiška, o ne vienpusiška, o pasikeitimo pasiaukojančiomis paslaugomis rezultatas bus – lygybė. Abipusiško pasikeitimo paslaugomis taisyklė valdo mūsų davimą. Šventas Paulius apeliuoja į lygybės principą ir pateikia kaip iliustraciją surinktos manos padalinimą. Galima pasitarnauti laikinais dalykais ir už tai mainais gauti laikiną arba dvasišką palaimą, tuo pačiu laiku, arba vėliau. „Vienas dosniai duoda, o tačiau gauna vis daugiau, o kitas neprideramai taupo, tačiau nuskursta. Dosnus žmogus turtėja, o kas pagirdo kitus, tas pats bus pagirdytas (Pat. 11:24,25).

Kaip aiškiai matosi, tas sumanyto reikalo tvarkymas turėjo taip pat ir nemalonią pusę. Tuose paskutiniuose keturiuose laiško skyriuose (2 Kor. 10-13) šv. Paulius ryžtingai atmeta kritikuojančių priekaištus, kuriuos jam kėlė kai kurie judaizmo išpažinėjai bei mažuma iš Korintiečių susirinkimo, esančių daugiau ar mažiau jų įtakoje. Kai kurie iš jų nuėjo tiek toli, kad Apaštalas priminė jiems, kad patikrintų patys save, ar išvis jie dar yra tikėjime (13:5). Matyt, kai kurie yra kaltinę jį, turint galvoje aukas, kad Apaštalas buvęs suinteresuotas tuo aukojimu, kad rinkdamas pinigus gal pasisavinąs ir siekia naudos sau. Apaštalas turėjo gintis nuo jų piktų spėliojimų ir melagingų kaltinimų (2 Kor. 11:7-9; 12:13-18). Atkreipdamas dėmesį į tuos priešiškus veiksnius Korinte, jis visą laiką labai stengėsi nebūti jiems „našta“, nežiūrint, kad tie broliai „gausiai turėjo visko“, bet būdamas tarp jų vertėsi palapinių gamyba ir užsidirbdavo savo paties rankomis (Apd. 18:1-3,11; 1 Kor. 4:12), nors „Viešpats patvarkė, kad tie, kurie Evangeliją skelbia, gyventų iš Evangelijos“. Tačiau Apaštalas nesinaudojo ta teise, bet skelbė Kristaus Evangeliją veltui (1 Kor. 9:6-19). Iš tikrųjų, nedavė jokios progos tam, jog kuris nors galėtų pagalvoti, kad Apaštalas jį išnaudoja.

PAGALBA IŠ TITO PUSĖS

Dabar apsvarstykime 2 Kor. 8:16-24. Žinodamas apie tą priešišką nusistatymą mažos grupelės žmonių Korintiečių susirinkime, Dievas per šv. Paulių išmintingai numatė tam tikrą vaidmenį Titui, kuris jau anksčiau buvo laimėjęs jų širdį ir buvo pilnas gerų norų ir uolumo dėl jų, o taip pat dėl kitų dviejų geros reputacijos brolių, kurie turėjo užsiimti aukojimo reikalu bei paskatinti Korintiečius brolius parodyti tinkamą dosnumą. Vienas iš tų brolių buvo ne vien tik visur žinomas dėl Evangelijos skelbimo visuose susirinkimuose (18 eil.), bet ir buvo susirinkimuose nubalsuota [išrinktas, aprobuotas rankų pakėlimu: graikų k. cheir – ranka, ir teino – pakelti, ištiesti (6 Paruzinis tomas, 332 psl. lenkų k.; anglų kalboje 276 psl.), kad palydėtų Apaštalą su ta dovana, kuriems Paulius turėjo pasitarnauti Dievo garbei] (19 eil.). Kitas iš tų brolių taip pat buvo įrodęs savo uolumą tarnyboje Viešpačiui (22 eil.). Apaštalas labai rūpinosi dėl to, kad „išvengti to, kad kas nelaikytų jo kaltu dėl tokio gausumo, kuriuo turės pasitarnauti“, nes žiūrėjo to, kas dora, garbinga (palyg. 1 Kor. 16:3,4) „ne tik Viešpaties, bet ir žmonių akyse“ (2 Kor. 8:20,21). Kokios didelės išminties Viešpats suteikė šv. Pauliui! Atkreipkime dėmesį, kaip labai Apaštalas rekomenduoja Titą, o taip pat kokį krikščioniško charakterio įvertinimą parodo, kai du kitus brolius, išrinktus ir paskirtus pasiuntiniais, kurie reprezentavo susirinkimus paaukojusius dovanas, aprašo kaip esančius atšvaitais Kristaus šlovės. Jis paskatino brolius Korintiečius dosnumui, kalbėdamas jiems, kad, pateikdami tokį savo meilės įrodymą ir patvirtindami tų gerbtinų pasiuntinių akivaizdoje tikrumą jo pasakytų pagyrimo žodžių apie juos, parodys savo meilę visų susirinkimų akivaizdoje.

PAULIUS RAGINA DARBAMS – PASIŽADĖJIMŲ NEUŽTENKA

Toliau Apaštalas aiškina (2 Kor. 9:1-5), kodėl jais didžiuojasi. Giria juos sakydamas, jog iš tikrųjų nebereikia dar daug rašyti šios dovanos tema, nes jau pakankamai daug yra pasakęs tuo klausimu (1 eil.) ir ne tiktai mato jų gerą norą, bet ir žino, kad jie jau anksčiau yra iškėlę tokį nutarimą prisijungti prie pagalbos teikimo neturtingiesiems ir kenčiantiems šventiesiems Jeruzalėje. Tuo būdu, Apaštalas vietoj to, kad įkalbinėti juos aukojimui, kaip būtiną dalyką einantį iš pareigos, rašo jiems, jog jų pasiruošimą aukoti dovaną pateikė kaip pavyzdį Makedoniečiams, sakydamas jiems, kad Achajos provincija, kurios sostine buvo Korintas, jau tam yra pasiruošusi prieš metus; ir taip stengiasi paskatinti Korintiečius, tvirtindamas, jog jų uolumas sukėlė norą aukoti ir daugeliui Makedonijoje (2 eil.). Apaštalas taktišku būdu naudojo kiekvieną iš tų grupių, pristatydamas jas vieną kitai kaip pavyzdį, kad taip išjudinti, paskatinti brolius sekti geru pavyzdžiu. Toliau paaiškina, kad dėl jų išsiunčia pirma savęs tris brolius tam atvejui, jeigu kas nors iš Makedoniečių lydėtų jį, kai jis pats atvyksiąs į Korintą, kad neatsitiktų taip, jog reikalai nevyksta taip gerai, kaip Apaštalas stengėsi jiems nušviesti – kas padarytų jam didelę gėdą, nekalbant jau apie juos (3,4 eil.). Apaštalas numatė, kad būtų protinga išsiųsti tuos brolius dar prieš savo atvykimą, kad pirmiausia iš anksto paruoštų Korintiečių, jau anksčiau žadėtą, dovaną, kad ji būtų paruošta kaip

palaima, paskatinta laisvos valios ir dosnumo, o ne priverstina ar šykšti, kai kas nors duoda nenoriai, stengdamasis pasilaikyti sau kuo daugiau, kiek tiktai gali (5 eil.).

„DIEVAS MYLI LINKSMĄ DAVĖJĄ"

2 Kor. 9:6-15 Apaštalas toliau tęsia, kalbėdamas atvirai ir dar paragindamas. Nors ankščiau yra pasakęs, kad nėra reikalo daugiau rašyti aukojimo klausimu, kadangi matąs, jog jie turi tam norą ir pasiruošę, nepaisant to, baigia, kviesdamas būti dosniais ir pabrėžia, kokius palaimintus vaisius tai atneša: „Štai ką pasakysiu: kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus. Kiekvienas tegul aukoja, kaip širdyje yra nutaręs, ne gailėdamas [su nepasitenkinimu, nenoriai, nuliūdęs, kad reikės atsisveikinti su savo aukojama dovana] ar verčiamas [žydai šventykloje turėjo dvi dėžutes aukoms; į vieną buvo įmetama tiek, kiek buvo būtina, tai, ko reikalavo įstatymas, o į kitą savanoriškos aukos; norėdami išvengti pasmerkimo, kai kurie nenoromis atiduodavo tai, ko iš jų reikalaudavo; kiti duodavo linksmai, iš meilės Dievui ir pasigailėdami tų, kurie pateko į skurdą ir bėdą], nes Dievas myli [nieko nėra pasakyta apie tuos, kurie duoda nenorom ar iš pareigos – jie praranda iš aukojimo gaunamą naudą; bet daug yra pasakyta apie linksmą davėją – Dievas jį myli] linksmą davėją [graikiškas žodis „hilaros" – džiaugsmingai, noriai]" (2 Kor. 9:6,7). Materialinės dovanos, tokios kaip – pinigai, yra niekas Dievo akyse, jeigu nėra duodamos tinkamoje dvasioje. Dievas nevertina tokios dovanos be davėjo. Dievas žiūri į širdį. Dievas myli laimingą, džiaugsmingą, su noru duodantį, kuris duoda ne dėl to, kad nori būti pranašesniu už kurį nors, arba prilygti kam nors, kad padaryti jam gėdą, jog dar nėra davęs, bet duoda todėl, kad jo širdis pilna meilės ir atsidavimo Dievui, ir džiaugiasi vykdydamas Jo valią, laiminant kitus, nežiūrint ar dovanos bus didelės, ar mažos. Todėl nuoširdūs davėjai gali būti geros nuotaikos, nes Dievas myli juos.

MŪSŲ DEVIZO TEKSTAS 2009 METAMS

Taip ateiname iki eilutės 2 Kor. 9:8, „Dievas gali gausiai apdovanoti jus visokeriopomis malonėmis, kad turėdami visko pakankamai, kiekvienu atžvilgiu visuomet būtumėte pertekę visokiam geram darbui". Kokį nuostabų užtikrinimo šaltinį randame šiuose žodžiuose: „Dievas gali"! Tokį ir panašius posakius randame daugelyje vietų Biblijoje (Dan. 3:17; Lk. 3:8; Rom. 11:23; 14:4; 2 Tim. 1:12). Graikų kalbos žodis, išverstas čia kaip malonė yra charis, kuris taip pat apibūdintas kaip maloningumas, palankumas, didžiadvasiška dovana, geraširdiškas veiksmas arba dosnumas. Šie minėti žodžiai panaudoti ir 2 Kor. 8:1,6,7,19; 9:14,15. Graikų kalbos žodis, du kartus paminėtas šioje teksto eilutėje reikšmėje „gausiai apdovanoti", yra perisseuo, kuris reiškia „viršyti nustatytą skaičių ar matą", „būti virš", „turėti labai gausiai, be saiko".

Dievas, kuris turi Savo žinioje beribius visatos išteklius ir yra Visagalis, iš tikrųjų gali per Savo dosnumą padaryti, kad kiekviena malonė mums būtų gausi, būtų jos perteklius, malonės būtų daugiau, negu reikia. Šio teksto eilutė pasako, kad Dievas duos mums taip daug, kad visados turėsime „visko gausiai", visados būsime „praturtinami visame kame dėl mūsų dosnumo". Ši mintis apima tai, jog turėsime daug daugiau, negu reikia, visados būsime praturtinami širdyje ir sėkmingai išvystysime Dvasios vaisius (Gal. 5:22,23; 2 Petro 1:5-11) ir augsime Jo Žodžio pažinime. Tai apima ir turėjimą visada „visko pakankamai" laikinuose dalykuose, tokiuose, kaip maistas, drabužiai, pastogė, pinigai ir t. t., jei Dievas pripažins, jog tai yra geriausia dėl mūsų aukščiausio gėrio. Šiame Amžiuje Jis ne visada duos Savo žmonėms laikinų gėrybių gausumą. Dievas leidžia daugeliui būti vargšais ir neturtingais šio pasaulio gėrybėmis, nors jie yra turtingi tikėjimu (Jok. 2:5). Dievas leido, kad netgi šv. Paulius kartais neturėtų tų būtinų laikinų dalykų (1 Kor. 4:11; 2 Kor. 11:27; Flp. 4:12).

Dievas duoda mums „visko pakankamai" tam tikram tikslui. Dievo noras nėra toks, kad savanaudiškai kauptume dėl savęs, ar dėl mūsų šeimų, dvasinius ir laikinus gerus dalykus, kurių Jis mums suteikė. Dievas, gausiai mums davęs visko, trokšta, kad tą patį padarytume ir kitų žmonių atžvilgiu. Mums suteikia tokį gausumą tam, kad mes „gausiai turėtume kiekvienam geram darbui". Tai reiškia apdovanojimą kitų mūsų dvasinėmis ir laikinomis gėrybėmis.

DOSNUS SĖJIMAS – DOSNI PJŪTIS

Apaštalas grįžta prie iliustracijos apie sėjėją 2 Kor. 9:9,10 ir cituoja iš Ps. 112:9. Tas, kuris yra teisingas, sėja gausiai iš savo dvasinių ir laikinų gėrybių: ne tik savo namuose, ne tik tarp savo pažįstamų, bet ir plačiau, tiek savo šalyje, tiek ir kitose šalyse; jis išplatina, išdalina, padalina savo gėrybes net tarp svetimų, nežiūrėdamas, ar tai yra tautietis, ar iš kitos tautos. Pagal savo galimybes daro gera visiems žmonėms, o ypač tikėjimo namiškiams (Gal. 6:10). Jo teisingumas tvirtas; parodo savo tikėjimą darbais. Apaštalas tęsia toliau: „Tas, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgyti [palyg. Iz. 55:10], parūpins [Dievas, kuris nori, kad Jo pasišventę vaikai parodytų dosnumą, pirma aprūpins juos ištekliais tam darbui] ir padaugins jūsų sėklą ir leis augti jūsų teisumo vaisiams (palyg. Oz. 10:12). Jūs pasidarysite įvairiais

atžvilgiais turtingi ir galėsite būti įvairiais būdais dosningi, kad per mus žmonės dėkotų Dievui už jūsų dosnumą“ (2 Kor. 9:10,11).

Pabaigdamas, Apaštalas drąsina brolius Korintiečius dosnumui parodydamas jiems, jog iš to kils trejopa palaima:

(**a**) Atneš tai gausų dėkojimo derlių Dievui. Jų, kylantis iš meilės, patarnavimas skurstantiems broliams Jeruzalėje, ne tik kad patenkins jų materialinius poreikius, bet taip pat, patyrę tokią pagalbą ir kiti, pamatys tame Dievo ranką, kas paskatins daugelį iš jų dėkoti už tai Dievui (12 eil.). Nuoširdus dėkojimas Dangiškajam Tėvui yra tokia atmosfera, kurioje sužydi visos malonės, o tie, kurių malonios dovanos atneša vaisius tokioje dėkingumo dvasioje, yra geradariai tokiame laipsnyje, kurio neišmatuosi jokiais pinigais. Taip galime atiduoti garbę Dievui, nes ten, kur yra tikra meilė, bendrai paėmus, turi būti ir Jis.

(**b**) Taigi, žvelgdamas mintimis į ateitį, Apaštalas savo dvasios akimis regi brolius Jeruzalėje, kaip „jie šlovins Dievą už jų paklusnumą išpažįstamai Kristaus Evangelijai, ir už jų nuoširdų dosnumą jiems ir visiems kitiems“ (13 eil.). Dėka to patarnavimo, jie jau nebeturės daugiau abejonių, ar broliai iš pagonių tarpo tikrai yra krikščionimis. Ankščiau galėjo turėti abejonių dėl Korintiečių ir kitų pagonių, apie kuriuos buvo sakoma, kad priėmė Evangeliją, bet gavus tą auką, jie jau nebeturės abejonių savo mintyse – juk toks parodymas broliškos meilės turi ateiti nuo Dievo per Jėzų Kristų. Meilės kalba yra visur suprantama; ir tada jie garbins Dievą dėkodami, kad broliai Korinte išpažįsta Evangeliją ir parodė draugiškumo jausmus su jais ir su visais broliais (1 Pet. 1:22; 1 Jn. 3:14; 16-18).

(**c**) Ir užbaigiant, prie gerumo vaisių reikia priskirti aiškų parodymą broliškos meilės, išreiškiant ją ypač malda už tuos, nuo kurių gauname palaimas, ar tai materialines, ar dvasines. Jeigu suteikiame palaimas kitiems Dievo žmonėms, nors asmeniškai jie gali mūsų nepažinti, jie melsis Dievui, kad mus už tai palaimintų, „karštai mylėdami jus dėl neapsakomos, visa pranokstančios Dievo malonės, parodytos jums“ (14 eil.). Iš tiesų, dosnumas yra viena iš tų Dvasios malonių, kurios labai turėtume trokšti, o taip pat rūpestingai ir stropiai ugdyti savyje, kadangi ją aukštai vertina mūsų Dangiškasis Tėvas, Davėjas kiekvienos geros ir tobulos dovanos (Jok. 1:17).

NEAPSAKOMA DIEVO DOVANA

Užbaigdamas Apaštalas dėkoja Dievui su jam būdingu dvasiniu pakilimu, didžiai šlovindamas (15 eil.): „Ačiū Dievui už neapsakomą Jo dovaną!“ – išpirkimo dovaną per Jo viengimį Sūnų (Jono 3:16), tą didelę, nepakartojamą, neapsakomą, neaprašomą, beribės meilės, negirdėtą, neišmatuojamą, begalinę, neišsemiamą ir nesibaigiančios Dievo meilės dovaną (Ef. 3:8; 1 Petro 1:10-12), kuri apima savyje visa (1 Kor. 8:9; Rom. 8:32), o kartu ir visus tokius broliškos meilės pasireiškimus, kokie buvo aprašyti aukščiau. Jeigu gavome iš Dievo „Jo neapsakomą dovaną“, ar tai bus didelis dalykas, jei mes atiduosime keletą ir taip praeinančių, laikinų dovanų Jo labui? Gerai darome, jeigu kasdien užduodame sau klausimą: „Kuo aš atsilyginsiu VIEŠPAČIUI už visa, ką Jis padarė man gera?“ Jis padarė tiek daug dėl mūsų! O, kad Jo kasdien nesibaigiantis dosnumas būtų mums vis didesniu paskatinimu išvystyti tokią puikią Jo Šventosios Dvasios malonę savo charakteriuose! Mūsų 2009 metų devizo (moto) tekstas turėtų tam daug padėti.

Kokia didelė privilegija ir koks džiaugsmas yra mūsų dalimi, kaip esame dėkingi, kad Dievas mus priėmė ir pakvietė, ir suteikė galimybę atiduoti savo mažą žmogišką „viską“ Jo palaimintoje tarnyboje! „Iš tikro, Dievui nereikia jokių mūsų pastangų, nei nieko iš mūsų pinigų [ar laiko, talentų], bet kadangi tai bus naudinga mums ir tai taps pagalba mūsų augime, Jis leidžia, kad Jo darbas atsidurtų tokiose sąlygose, kurios pareikalaus visų pastangų iš tų, kurie yra tikrai Jo, o taip pat pareikalaus visų lėšų, kurias bus paskatinti naudoti, stengdamiesi Jį garbinti“ (6 Paruzinis tomas, 346 psl.) „Dievas myli linksmą davėją“. Kad Dievas galėtų įvertinti aukojamą dovaną, ji turi būti kaip išraiška nesavanaudiškos meilės, arba dėkojimo, kuriam paskatino mus žinojimas, kokią didelę amžino dėkojimo skolą turime Tam, nuo kurio ateina visos mūsų palaimos. O tokius Apaštalas užtikrina, kad „Dievas gali juos gausiai apdovanoti visokiomis malonėmis“. Kiekvienas, kuris noriai atiduoda ką nors Dievo tarnyboje – laiką, talentus, jėgas, pinigus ar įtaką – gali patvirtinti, kad proporcingai tam įdėjimui, pats turtėja įvairiomis malonėmis, nes tokie turi tinkamą širdies nusistatymą, reikalingą augimui malonėje.

Patarlių 3:9,10 sužinome, kad jeigu garbinsime Dievą savo turimu turtu, tai mūsų simboliniai aruodai bus gausiai pripildyti, o mūsų simboliniai spaustuvai bus perpildyti naujo vyno; tai reiškia, jog iš Dievo malonės, mes praturtėsime gilesniais ir paprastesniais dalykais Tiesoje ir Jos Dvasioje, nes „Viešpaties Dievo paslaptis apreiškiama tiems, kurie Jo bijosi, ir jiems Jis apreikš Savo sandorą“ (Ps. 25:14). Taip, kaip Dievas mums gausiai teikia, taip ir mes su džiaugsmu gausiai patarnaukime Jo tarnyboje, darydami viską, ką mūsų rankos gali padaryti, pagal mūsų

galimybes ir „ta stiprybe, kurią Dievas teikia“ (1 Pet. 4:11). Ir atsiminkime mūsų Mokytojo žodžius iš Mato 10:8 – „Nemokamai gavote, nemokamai ir duokite“.

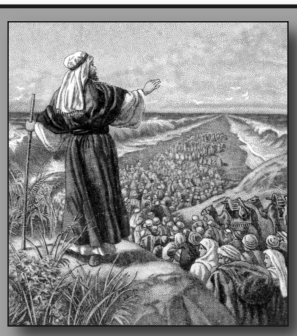
Siūlome išstudijuoti straipsnį „Paskola Viešpačiui“ iš „Sargybos Bokšto“ R 2211, kaip papildomą literatūrą.

* * *

GIESMĖS 2009 METAMS

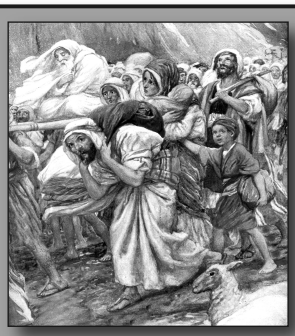
Kaip atitinkančią mūsų devizo (moto) eilutei, siūlome giesmę iš „Hyms of Dawn“, Nr.198 „O kaip norėčiau“. Giedokime tą giesmę pirmą kiekvieno mėnesio dieną, kaip skirtą tai dienai; o visomis kitomis dienomis giedokime kitą giesmę, nurodytą „Manoje“ tai dienai.

TP'08,50-56; BS'08,50-55

PERĖJIMAS PER RAUDONĄJĄ JŪRĄ

Išėjimo 14:13-27

SKEPTIKAI šaiposi dėl Biblijos aprašymo teisingumo apie Izraelio išlaisvinimą – Raudonosios Jūros perėjimą. Prieštaraudami sako, kad toks greitas dviejų milijonų žmonių išėjimas, kartu su jų turimomis avių bandomis ir galvijais, būtų neįmanomas. Antra, jie nesutinka su paliudijimu, kad Dievas stebuklingai išgelbėjo juos, padarydamas jiems taką per jūrą. Kas dėl pirmo jų tvirtinimo, tai iš karto galima matyti, kad, jei Egiptiečiai būtų buvę priešingai nusiteikę dėl jų išėjimo, tai sunkumai būtų buvę daug didesni. Turime vis dėlto prisiminti, kad po skausmingo baudimo dešimčia nelaimių, Egiptiečiai ne tik norėjo, kad jie išeitų, bet ir tiesiog labai troško, jog jie greičiau išeitų, o pats Faraonas išsiuntė žinią Mozei dar tą pačią naktį, kai žuvo pirmagimiai, sakydamas: „Kelkitės, išeikite iš mano žmonių tarpo, ir jūs, ir Izraelio vaikai. Ir išėję tarnaukite Viešpačiui Dievui, kaip sakėte. Pasiimkite savo avis ir galvijus, kaip reikalavote. Išeikite, ir išeidami palaiminkite mane taip pat“. Turime atsiminti, kad Izraelitai buvo tam tikrame laipsnyje suorganizuoti, nes buvo jų tarpe palaikomi giminystės ir šeimyniniai ryšiai. Iš pasakojimo matyti, kad jie išėjo kariška tvarka – eidami greta po penkis, arba eidami penkiomis grupėmis (Iš. 13:18; žiūr. į šios eilutės komentarą Biblijos paraštėje).

Neabejotinai, visi buvo giminių vadų, vyresniųjų priežiūroje. Praėjo keletas dienų, kol pasiekė Raudonąją Jūrą. Atrodo, kad Didžioji Egipto Siena, vadinama Shur (kažkiek panaši į Didžiąją Kinų Sieną) neleido jiems pasirinkti tiesesnio kelio. Be to, ši siena buvo pačiame smėlėtos dykumos viduryje, kur nebuvo jokios galimybės patenkinti būtiniausias gyvenimo reikmes nei jiems patiems, nei jų bandoms, kai tuo tarpu pasirinktas kelias Egipto pakraščiais link Raudonosios Jūros iškyšulio buvo jiems naudingesnis ganyklų atžvilgiu. Daroma užuomina, kad perėjimas įvyko per palyginti negilias Raudonosios Jūros vietas, netoli jos iškyšulio, o duotame aprašyme nurodoma, jog Izraelitai perėjo smėlio sekluma, kuri galbūt buvo maždaug nuo penkių iki dvylikos pėdų (nuo 1,5m iki 3,6m; vert. past.) po vandeniu, priklausomai nuo bangų potvynio ir atoslūgio jūroje. Spėjama, kad stiprus rytų vėjas, kartu veikiant didelėms bangoms, atidengė šią neriją (siaurą suneštą smėlio juostą; vert. past.) ir tokiu būdu padarė praėjimą Izraelitams.

Nors Faraonas, giliai paliestas paskutinės bausmės, labai norėjo Hebrajų išėjimo, bet kai jo liūdesys sumažėjo ir pradėjo svarstyti apie nuostolį, kokį jo imperija patyrė dėl išėjimo dviejų milijonų inteligentiškų, sumanių ir nuolankių pavaldinių, ir atkreipęs dėmesį dar į tai, jog jie nebuvo kovai paruošta armija, o jų persikėlimas buvo apsunkintas dėl avių bandų ir galvijų, jis, matyt pasijuto, kad buvo pernelyg dosnus, leisdamas jiems išeiti. Jis priėjo išvados, kad Izraelitai per tą keletą dienų žygio jau patyrė kai kurių sunkumų ir nuovargio dėl kelionės ir yra ne tik nusivylę, bet ir įstrigę tarp Raudonosios Jūros šiaurinės dalies

iškyšulio ir Egipto sienos, o tuo tarpu iš kitų pusių – apsupti kalnų. Jis nusprendė, kad juos galima lengvai susigrąžinti, ir jautė, kad jie jau užtektinai laiko turėjo savo iškylavimui, ir galbūt, grįš prie savo darbo būdami labiau paklusnūs, nei ankščiau. Taigi, Egiptiečių kariuomenė pradėjo juos vytis. Kada Izraelitai, kurie per ilgus metus buvo išmokę bijotis savo Egiptiečių ponų, išgirdo apie besivejančią juos Egiptiečių armiją, ėmė šaukti iš nevilties Mozei, o tada Mozė, savo ruožtu, ėmė šauktis Viešpaties pagalbos žmonių vardu. Viešpaties atsakymas į Mozės maldą buvo toks netikėtas, kad ir Viešpaties žmonės gali iš to pasimokyti. Jis skambėjo taip: „Ko šaukies Manęs? Sakyk Izraelio sūnums, kad jie kiltų eiti pirmyn“ (Iš. 14:15). Yra laikas melstis, bet taip pat yra laikas veikti ir tuo pačiu laiku bendradarbiauti su Dievu, kuris atsako į mūsų maldas. Kai ateina tas laikas, kada Viešpats suteikia atsakymą į mūsų maldas, o mes jį jau žinome, turime parodyti savo tikėjimą Juo, eidami pirmyn. Pernelyg daug Dievo žmonių vietoj to, kad išgirdę Dievo pranešimą eitų pirmyn paklusnume, yra linkę delsti ir melsti Viešpatį, kad jiems suteiktų specialų pranešimą, kokio nesuteikia kitiems. Tokie dėl tikėjimo silpnumo yra pavojuje, jog praras savo vietą ir pareigas. Be tikėjimo negalima patikti Dievui, o paklusnumas, paprasčiausiai, yra tikėjimo parodymas.

PALIEKANTYS EGIPTĄ IZRAELITAI

Akivaizdžiai matyti, jog Izraelitai pastebėjo Egiptiečius iš toli, dar prieš nusileidžiant saulei. Nurodo tai Mozės pasakymas: „Egiptiečių, kuriuos dabar matote, jau daugiau niekuomet nebematysite“. Aprašoma, kad debesies ir ugnies stulpas, kuris stebuklingai vedė Izraelitus, pasislinko iš priekio į užpakalį taip, kad atsistojo tarp jų ir Egiptiečių – tapo debesies ir tamsos stulpu jiems, o Izraelitams buvo ugnies ir šviesos stulpu. Matyt, tą naktį buvo didelė audra su baisiu rytiniu vėju. Nebibliniuose, kitų tuometinių rašytojų aprašymuose apie tuos įvykius, kaip pavyzdžiui, Juozapo Flavijaus, pasakojama, kad lijo lietus, buvo griausmai ir žaibai. Bet ar tai buvo vien tiktai Egiptiečių pusėje iš debesies stulpo, ar tai buvo ir Izraelitų pusėje, būtų vien tiktai spėjimai. Žinome tik tai, kad naktį virš Raudonosios Jūros iškyšulio šėlo didelė audra taip, kad atsidengė gana plati smėlio sunešta nerija, dėl ko buvo galimas greitas perėjimas ja dideliam skaičiui žmonių. Izraelitai žinojo iš Mozės pasakymų ir iš savo vyresniųjų, koks didelis stebuklas įvyko ir skubėjo gelbėtis nuo savo persekiotojų. Egiptiečiai, tikriausiai, visai nežinojo apie įvykusį stebuklą ir apie tai, kad eina smėlio perėja, kuri, paprastai, yra jūros dugnas ir dėl to be didelio jaudinimosi judėjo pirmyn vydamiesi, tačiau vijimąsi vis sunkino įvairūs atsitikimai kovos vežimams, kurie ėmė grimzti palyginti minkštame jūros dugno smėlyje. Be abejo, jie manė, kad irgi gali eiti ten, kur nuėjo Izraelitai. Vis dėlto, beeidami tiek neteko drąsos dėl pasipriešinimo jiems, kurį iš pradžių laikė kaip atsitiktinį, bet vėliau suprato tai, kaip Dievo Apvaizdą Izraelio naudai, kad apsisprendė geriau grįžti – atsisakyti vijimosi, sakydami, kad Hebrajų Dievas kovoja už juos. Tuo laiku vos pradėjo švisti, o Izraelis jau buvo perėjęs į kitą pusę. Mozė, turėdamas kontrolę vėjams, atoslūgiams ir potvyniams, ištiesė savo lazdą virš jūros, ir vandenys sugrįžo į savo vietą, paskandindami Egiptiečius. Sakoma, kad didelės audros, panašios į tą buvusią tada, dažnai kyla tose apylinkėse, ir kad Napoleonas, kartu su grupe kareivių, buvo vos neužlieti per staigiai kilusią audrą ir jūros potvynį, maždaug toje pačioje vietoje, kur nuskendo Faraono vežimai. Vienas komentatorius užsimena, kad Faraono vežimai galbūt ketino užkirsti Izraelitams kelią ir tokiu būdu susigražinti juos į Egiptą, ir kad jūros vandenys buvo kaip siena abiejose pusėse, lyg sparnų uždanga, neleidžianti Egiptiečių kariuomenei užeiti Izraelitams iš priekio, vykdant apsupimo manevrą iš šono. Jis sako: „Nei vienas Rytų šalių žinovas nesupranta tą sieną esant tikra siena, iškylančia šalia jų, taip kaip, pavyzdžiui, pasakymas ‚Didžiosios Britanijos medinės sienos‘ nereiškia tvoros iš lentų apie visą salą; arba pasakymas ‚gyvatvorė aplink įstatymą‘, kurią rabinai pastatė savo taisyklėmis, nebuvo tai išauginta augmenija“.

Su šių įvykių aprašymu susiję daug naudingų pamokų visiems Dievo žmonėms. Kaip jau minėjome, Izraelitų ir Egiptiečių išbandymai tame laike atvaizduoja pasaulio išbandymus baigiantis dabartiniam Evangelijos Amžiui ir aušant naujai dispensacijai – laikotarpiui išlaisvinimo Dievo žmonių iš mirties ir nuodėmės nelaisvės, kas bus įvykdyta aušant Tūkstantmetiniam Amžiui. Galime pagrįstai manyti, kad paskutinė, dešimtoji bausmė Egiptui simbolizuoja skaudžius pasaulio išbandymus, susijusius su antitipinio Egipto antitipinių pirmagimių mirtimi baigiantis dabartiniam Amžiui; ir kad šie išbandymai bus palankūs Dievo žmonėms, o nepalankūs kitiems iki tokio momento, kol kovoti bus atsisakyta, o žmonės, esantys valdžioje pasaulyje, sutiks duoti pilną laisvę visiems, kurie myli teisingumą ir trokšta vaikščioti Viešpaties pėdomis. Šėtonas ir puolę angelai kuriam tai laikui nusileis tų silpnų ir beginklių žmonių reikalavimams, o vėliau Mažajame Periode gailėsis to ir mėgins iš naujo susigrąžinti juos į savanaudiškumo nelaisvę, todėl per Raudonosios Jūros priespaudą Viešpats galutinai nubaus visus tuos, kurie priešinsis Jo išlaisvinimui vargstančiųjų ir kenčiančių nepriteklius, ir tų, kurie neturi padėjėjo, ir kurie šaukiasi teisingumo bei pasiduoda Jo atstovo – Mesijo vadovavimui. Iš tikrųjų , po to, kai prasidės nauja dispensacija, o Jubiliejaus sidabriniai trimitai paskelbs išlaisvinimą (Kun. 25:9-13) ir visame pasaulyje įvyks restitucija, tada bus didelis džiūgavimas tarp tų, kurie pamėgo teisingumą, ir kaip buvo pasakyta Iš. 15:1,21, jie irgi galės sakyti: „Aš giedosiu Viešpačiui, nes Jis šlovingai nugalėjo“. Jau dabar krikščionis gali tikėjimu džiaugtis ir vykdyti išsilaisvinimo darbą iš nuodėmės ir mirties.

Kita mintis, kylanti iš tų įvykių aprašymo, yra apie neribotą Dievo galią, Kuris pažadėjo mums, kad jei esame Jo ir laikysimės mūsų Mokytojo, kaip to antitipinio Mozės, nurodymų, tai visi dalykai išeis mums į gerą. Turime įsisamoninti, kad nėra nieko per daug stebuklingo, ko Dievas negalėtų įvykdyti; ir kad tokiu laipsniu, kokiu augs mūsų tikėjimas, padidės ir mūsų džiaugsmas, ir turėsime pilną tikėjimo užtikrinimą, pilną pergalės užtikrinimą, nes pergalė, kuri nugali pasaulį, yra mūsų tikėjimas. Turime žinoti apie tai, kad nors piktieji gali triumfuoti kurį tai laiką, bet Viešpats yra prieš juos. Jis yra vargingųjų ir prispaustųjų pusėje, tų, kurie stengiasi pažinti Jo valią ir ją vykdyti, ir nors ilgai užsitęsia tas jų reikalo išsprendimas, kaip parodyta šiame pamokančiame palyginime, tačiau vis tiek, galiausiai Jis atkeršija jiems per jų Priešininką. Jų priešai taps tada Viešpaties priešais, o Viešpaties priešai laižys dulkes – bus sunaikinti (Lk. 18:7; Mich. 7:17), o tai bus teisingas atpildas.

TP;PT 08,56-58

SIJOJIMŲ PARALELĖS TARP 1908 - 1911 METŲ IR 1948 - 1951 METŲ

SKAITYDAMI šį straipsnį turime atsiminti, kad jis buvo parašytas kituose laikuose ir tai, kad pasakymai apie Aukštąjį Pašaukimą ir Antrąją mirtį nėra pritaikomi nepradėtiems iš Dvasios ir nebėgantiems dėl dvasinės prigimties apdovanojimo. Ir be to, Biblinis aprašymas, 2-me Petro laiške, tiesiogiai kalba apie amoralumą, svetimavimą, girtavimą ir t. t. Kadangi šiame straipsnyje kalbama apie tuos, kurie kažkada buvo pasišventusiais Dievo žmonėmis, neturėtume prieiti nuomonės, jog tie buvę broliai papuolė į šiurkščias pagoniškas nuodėmes, bet kad

atmetė švarų dvasinį maistą ir valgį, reikalingą tam, kad taptų dalimi Kristaus Nuotakos.

Šis straipsnis yra sutrumpintas variantas brolio R. Jolly paskaitos, skaitytos Filadelfijoje ir Čikagoje, o vėliau išspausdintos Dabartinėje Tiesoje 1948 metais, gruodžio 1 d., 162-169 puslapyje. Straipsnis vadinasi:

SIJOJIMŲ PARALELĖS TARP

1908 - 1911 METŲ IR 1948 - 1951 METŲ

Apaštalas Petras tinkamai aprašo religinius vadus, ieškančius grobio tarp Dievo žmonių, kaip vilkus, kurie išvaiko avis ir ieško jų kraujo. Jie niekina valdžias, nustatytas Dievo, klaidingai kaltina ir pašaipiai kalba apie Jo pasiuntinius (2 Pet. 2:10-21): „Niekina viešpatystę. Įžūlūs akiplėšos! Jie nesudreba, piktžodžiaudami šlovingiesiems, [atkreipkime dėmesį į šios eilutės Berėjietišką Komentarą, ir taip pat į kitas eilutes] tuo tarpu angelai, aukštesni jėga ir galia, Viešpaties akivaizdoje nedrįsta jiems ištarti pikto sprendimo. Bet jie, kaip neprotingi gyvuliai, tarsi iš prigimties skirti sugavimui ir užmušimui, piktžodžiauja tam, ko nesupranta, ir todėl pražus savo sugedime, kęsdami skriaudą kaip atpildą už savo daromas skriaudas. Jie laiko pramoga smaguriauti viduryje dienos. Jie purvini ir iškrypę, kai, vaišindamiesi su jumis, mėgaujasi apgavystėmis. Jų akys kupinos svetimavimo, nepasotinamos nuodėmės. Jie suvedžioja svyruojančias sielas. Jų širdis išlavinta godulystės. Jie prakeikimo vaikai. Palikę tiesos kelią [dabartinės Tiesos ir teisingumo], jie nuklydo ir pasuko keliu Bosoro sūnaus Balaamo, kuris pamilo nedorybės atpildą, tačiau buvo subartas dėl savo nusižengimo; darbinis, nebylys gyvulys prabilo žmogaus balsu ir sutrukdė pranašo beprotystę. Jie yra šaltiniai be vandens, audros genami debesys; jiems skirta juodžiausia tamsybė. Skelbdami išpūstas ir tuščias kalbas, kūno geismais ir pasileidimu jie pavilioja tuos, kurie vos paspruko nuo gyvenančių paklydime. Jie žada šiems laisvę, patys būdami sugedimo vergai; juk nugalėtasis tampa nugalėjusiojo vergu. Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie ir vėl jame įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma. Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto šventojo įsakymo“. Todėl nebūkime nustebę, kai tokie sijotojai tarp Naujų Kūrinių pasirodo kaip nariai Antrosios mirties, kadangi Apaštalas Petras tai patvirtina labai aiškiai. Pastebėkime taip pat Apaštalo Judo liudijimą šiuo reikalu, pateiktą Judo knygoje. Pastebėkime taip pat „to Tarno“ žodžius šiuo klausimu parašytus paralelinio sijojimo metu Paruzijos laike (Z’10-186), 1 Jono 5:16 – „Yra mirtinoji nuodėmė; aš nesakau, kad jis dėl jos prašytų“. Turime suprasti, kad ta nuodėmė mirčiai yra kažkas labai ypatinga. Tai yra dalykas susijęs su savivale ir yra tai pakartotinas grįžimas prie niekingų pasaulio pradmenų, nuo kurių kažkada tapome išlaisvinti, nuo kurių kažkada pabėgome. O kas tai yra niekingi pasaulio pradmenys? Kai kurie galėtų pagalvoti, kad tai yra žmogžudystės, vagystės ir t. t. Atsakome: „taip“. Ar turime laukti, kad krikščionis nukryps į vagystę ar žmogžudystę? Ir ar tai bus ženklas, kad prarado Viešpaties dvasią – ne tik, kad ją praranda, bet, kad jau prarado ir yra jau miręs? Atsakome: „taip“. O kaip tai pasireiškia? Mūsų Viešpats pateikia dar labiau ištobulintą žmogžudystės apibrėžimą. Pykti ant brolio be teisingos priežasties – turėti neapykantą, pavydą, pyktį, kovos, ginčų dvasią – yra tai kūno ir velnio darbai. Kas tik juos turi, tai reiškia, kas veikia skatinamas tų bruožų, o ne paskatintas laikino impulsyvumo ir ne dėl neapsižiūrėjimo kontroliuojant liežuvį, bet kas apgalvotai, sąmoningai ir keletą kartų parodo, jog tai yra jo asmeninė dvasia ir mintys, be abejo, kad prarado Viešpaties dvasią, jei išvis kada nors ją turėjo ir nebuvo vien tik išoriškai apsivilkęs romumu, švelnumu, kantrumu, ilgai trunkančiu iškentėjimu bei brolišku gerumu ir meile. Tai, kad jis prarado tas dorybes ir apsirengė piktomis apkalbos, apšmeižimo, pykčio, neapykantos, kovos, konkurencijos, nesantaikos ir kitomis blogomis savybėmis, parodo, kad prarado Viešpaties dvasią. Tai reiškia, ne tai, kad jis miršta, bet kad jau yra miręs – Judo 12.

Grįždami prie šuns paveikslo [PT 1948, 165 psl.], matome skirtumą tarp tos savivalės būsenos ir kitos būsenos, kurioje Naujas Kūrinys galėjo būti laikinai nugalėtas kokios nors ydos ir, kitaip pasakius, jo šuo nutrūko nuo grandinės ir įkando kam nors. Toks šuo gautų plakimų, nukentėjusio asmens būtų atsiprašyta, o reikalai būtų sutvarkyti taip, kiek tai įmano-

ma geriau. Tas, kuris pritaria tam, kad jo šuo išeina ir kandžioja brolius arba kitus artimus, aiškiai prarado Kristaus dvasią, kurią kažkada turėjo.

Vienas iš didesnių išbandymų 1908 – 1911 metų persijojime buvo: ar pastorius Russellis iš tikrųjų buvo tuo išmintingu ir ištikimu tarnu? Ar mes neturime tokios pačios teisės pateikti savo asmenines pažiūras taip, kaip jis, ar mes negalime taip pat aukoti kvapių smilkalų taip, kaip jis? Primena tai mums Korę, Dataną, Abironą ir kt., kurie sukilo prieš Mozę ir Aaroną ir pasakė: „Gana judviem; visi izraelitai yra šventi ir Viešpats yra tarp jų. Kodėl judu keliatės aukščiau Viešpaties tautos?“ (Sk. 16:3). Ar negirdėjote kokių nors panašių pasakymų prieš Paruzijos ir Epifanijos pasiuntinius? Jūs atsimenate, ką Viešpats Savo nepasitenkinime padarė tiems maištininkams, kurie nepakluso Viešpaties potvarkiams ir Jo paskirtiems atstovams. Dievas nesikeičia. Darė tą patį Paruzijos metu ir tą patį daro dabar. Vis daugiau ir labiau matysite, kaip Epifanijos pasiuntiniui bus metami kaltinimai, lyg kad užgrobė per daug valdžios, ir vis daugiau ir labiau matysite Viešpaties nepasitenkinimą, rodomą sijotojams ir tiems, kurie nusisuka nuo Jo. Dabar, taip kaip ir Paruzijoje, persijotojai daugiausia kils iš įžymių, gerai žinomų brolių tarpo. Gerai atsimenu, kai pačiame paralelinio sijojimo viduryje mūsų Pastorius konvencijoje Celerone 1910 metais sušaukė specialų vyresniųjų, diakonų ir piligrimų susirinkimą. Tą vakarą buvo virš 500 asmenų, o mūsų Pastorius pradėjo susirinkimą sakydamas: „Man yra labai malonu kreiptis į jus šį vakarą. Žinote, kad Dievo žmonės yra vadinami „šio pasaulio šiukšlėmis, todėl šiandien turiu garbės susitikti su šių šiukšlių pagrindiniais vadais“. Kilo juoko banga. Mūsų Pastorius, tas išmintingas ir ištikimas Tarnas, sugebėjo tinkamai pateikti tiesas, kurios, kitaip pateiktos, galėtų ką nors įžeisti. Mažiausia, pasiremiant šia pastaba, negalima buvo išsiugdyti išdidumo. Pastorius Russellis žinojo, kokių nuostolių padarė išdidumas to sijojimo metu ir pasirinko šį jo koregavimo būdą tiems, kurie turi jautriai reaguojančias širdis.

DVYLIKTA PARALELĖ

(12) Dvyliktą paralelę tarp dabartinio sijojimo [1948-1951] ir sijojimo 1908 – 1911 m. pateiksime po to, kai aptarsime Erodiados atvejį. Atsimenate, kad ji buvo Pilypo žmona, bet, kada jis buvo nuverstas nuo sosto ir ištremtas, ji norėjo geriau gyventi karališko dvaro rūmuose, negu gyventi su savo vyru tremtyje. Taigi, ji neteisėtai susijungė su Erodu, jo broliu, kuris tada buvo valdžioje. Tokiu būdu išsaugojo įtakingą vietą ir valdžią sau ir savo dukrai. Norėdama nutildyti Viešpaties Pranašą Joną, liepė jį uždaryti į kalėjimą už tai, kad peikė tą nelegalią, neteisėtą santuoką, ir galiausiai pasisekė jai nukirsti jam galvą. O dabar leiskite paklausti, ar yra čia kas nors, kas gintų Erodiadą, kas jos nepasmerktų? Prašome pakelti ranką. Džiaugiuosi, kad nematau nei vienos pakeltos rankos. Bet juk jūs negirdėjote jos versijos šios istorijos tema! Kaip galite nuteisti kokiu nors klausimu neišklausę abiejų pusių? Tai atveda mus prie dvyliktos paralelės: abiejuose sijojimuose šėtonas pakelia šauksmą, kad negirdėjote tos istorijos iš kitos pusės! Tokiu būdu sukelia paniką tarp nesubrendusių, neišsivysčiusių Tiesoje ir atveda iki to, kad jie paremia nuomonę, kurios niekada anksčiau nepalaikė – kad negalima nuteisti reikaluose tarp Dievo ir velnio, jei nebus išklausytos abi pusės. Žinodami, kad aprašymas apie Erodiadą yra tikras, neturime reikalo išklausyti jos versijos apie šią istoriją. Niekas iš mūsų neremtų Ezavo reikalo prieš Jokūbą. Panašiai visi nuteisėte Judo Iskarijoto atvejį ir pasmerkėte jį, bet ar kada nors girdėjote jo versiją tų įvykių? 1 Tim. 1:19,20 skaitome: „Kad, ... išlaikytum tikėjimą ir gerą sąžinę. Jos atsižadėjus, kai kurių tikėjimo laivas sudužo. Iš jų yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos atidaviau šėtonui, kad jie pasimokytų nebepiktžodžiauti“. Apaštalas Paulius dar kartą primena (2 Tim. 2:16,17): „Nešventų tuščiakalbysčių venk, nes jie jomis vis giliau žengs į bedievystę, ir jų kalba plėsis, kaip vėžio votis. Jų tarpe yra Himenėjas ir Filetas“. Ar kas nors norėtų susilaikyti nuo nuteisimo, neišklausęs abiejų pusių šiuo atveju? Ar neužtenka, kad Viešpaties tarnas aiškiai patvirtino šį dalyką? Ir vėl, 2 Tim. 4:4-18, jis sako: „Kalvis Aleksandras man padarė daug bloga, Viešpats jam teatmoka pagal jo darbus“. [Ar Paulius čia parodė Viešpaties dvasią?] „Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams. Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko. Tenebus jiems tai palaikyta nusikaltimu! Bet Viešpats stovėjo su manimi ir

sustiprino mane, kad toliau skelbčiau Evangeliją ir išgirstų visi pagonys; aš buvau išgelbėtas iš liūto nasrų. Ir Viešpats išgelbės mane iš visų piktų kėslų ir išsaugos savo dangiškajai karalystei“. Ar neįvertinote to dalyko, neišklausydami kalvio Aleksandro versijos? Panašiai, ar nepasmerkėte pono Barbouro, kuris paneigė Tiesą apie išpirką, neišklausius jo aiškinimo versijos? O gal per visus tuos metus galvojote, kad jis buvo teisus, o buvo neteisus tas Tarnas? Panašiai, ar jūs nenuteisėte ir kitų Paruzijos ir Epifanijos sijotojų? Tie, kurie 1908 – 1911 metų sijojimo laiku atkakliai tvirtino, kad jie pirmiausiai privalo perskaityti tuos klaidingus mokymus apie Naują Sandorą, Tarpininką, Aukas už nuodėmes ir t. t., prieš duodami savo įvertinimą, parodė, kad nėra sutvirtinti Tiesoje, netyrinėjo jos, dėl to nebuvo pasiruošę tvirtai laikytis to, kas yra gera ir uoliai kovoti dėl tikėjimo; todėl daugelyje atvejų jie tapo nušluoti klaidos. Pagrindiniai dabartinio persijojimo sijotojai kelia balsą, kad nebuvo jiems duota galimybė juos išklausyti, nors buvo jų išklausyta pilnai, o kai kuriuose atvejuose prisiklausyta tiek, kad galiausiai Filadelfijos susirinkimas uždraudė jiems daugiau kalbėti. Tačiau, kai kurie iš tų, kurie tvirtino, kad tapo nuteisti jų neišklausius, nuvažiavo į Čikagą ir, po piktų apkalbėjimų kampanijos, įkalbėjo lenkiško susirinkimo brolius ir seseris atmesti Epifanijos pasiuntinį, visai neduodant jam jokios galimybės būti išklausytam. Kokia veidmainystė! Be abejo, ištikimieji paliko tokį susirinkimą.

(13) Trylikta paralelė tarp dviejų sijojimo laikotarpių, tai – ieškojimas ydų, o tai yra barningumo dvasios turėjimo pasekmė. Daugelis kaltino tą Tarną, o taip pat ir Epifanijos pasiuntinį, dėl apkalbos ir netinkamo nuteisimo, užmiršdami, kad visuotiniai priminimai Bažnyčiai, šiuo klausimu, ypatingiems Viešpaties skelbėjams nėra taikomi. Jie tinkamai nenagrinėja Tiesos Žodžio, kad galėtų teisingai įžiūrėti Viešpaties valią. Savaime suprantama, kad ganytojas turi teisę daryti kai kuriuos dalykus, kurių nei viena avis neturi teisės daryti. Bet tie, kurie šaukia prieš Viešpaties atstovus, iškeliančius aikštėn vilkus avies kailiuose, tvirtina, kad jie yra apkalbėtojai ir teisėjai. Tačiau, jie patys – jei ne kiekvienu atveju, tai beveik visada – daro tiksliai tą patį (Rom. 2:1-3). Tai yra seniai žinomas šauksmas: „Gaudyk vagį!“ Pardavėjas pamato vagį, išbėgantį pro duris iš jo parduotuvės, ir šaukia: „Gaudyk vagį!“. Kiti prisijungia prie gaudymo ir taip pat šaukia: „Gaudyk vagį!“. Pagaliau ir pats vagis, bijodamas, kad jį pagaus, prisijungia prie kitų šaukdamas: „Gaudyk vagį!“. Visi bėga šaukdami: „Gaudyk vagį!“, o tikrasis vagis bėga minios priekyje, kol pagaliau visi pradeda svarstyti, kur dingo vagis ir ką jie vejasi. Tokiu būdu tikrasis vagis nukreipia nuo savęs dėmesį, šaukdamas kitiems: „Gaudyk vagį!“. Taip yra ir su tais, kurie garsiai šaukia prieš apkalbas ir teisimą, o patys daro tą patį. Jėzus ir Jo atstovai turėjo ir turi teisę parodyti darančius blogį ir įspėti tikrąsias avis, apsaugant nuo jų. Ieškojimas ydų dominuoja visur ne tik šiuo atžvilgiu, bet ir kitais atvejais, kurių yra pernelyg daug, kad visus paminėtume. Nesvarbu, ką bedarys ištikimieji, ir taip bus galima surasti kokią nors jų kaltę. Mūsų buvęs Pastorius parašė: „Tie, kurie vien tik ieško to, kam galėtų pasipriešinti, žingsnelis po žingsnelio eina link tamsos“. Jėzus perspėja (Mt. 7:3-5): „Kodėl matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje? Arba kaip gali sakyti broliui: 'Leisk, išimsiu krislą iš tavo akies', kai tavo akyje rąstas?! Veidmainy [kadangi nori padaryti įspūdį, jog pats nesi paliestas nuodėmės ligos – Berėjietiškas Komentaras], pirmiau išritink rąstą [didelę meilės trūkumo ydą – Berėjietiškas Komentaras] iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislelį iš savo brolio akies“.

KETURIOLIKTA PARALELĖ

(14) Keturiolikta ir paskutinė paralelė, kurią pastebėjome tarp sijojimų 1908 – 1911 metais ir 1948 – 1951 metais, yra ta, kad tie, kurie palieka Tiesos judėjimą, išeina tvirtindami: „Viešpats yra su mumis“. 1908 metų persijojime sijotojai tvirtino, kad tai Pastorius Russellis palieka Tiesą ir jos Dvasią, o jie jos ištikimai laikosi. Kada Viešpats man davė Paruzinę Tiesą 1909 metais, norėjau turėti senus Sargybos Bokšto numerius, todėl kreipiausi į vyresnįjį Kanadoje, kuris paliko Tiesos judėjimą ir prisijungė prie Naujos Sandoros sijotojų, galvodamas, kad jis noriai parduos man senus Sargybos Bokšto numerius. Tačiau jis nesutiko atsisveikinti su tais numeriais, tvirtindamas, kad jie yra aukso vertės, nes buvo parašyti tada, kai brolis Russellis vis dar turėjo Tiesą, kol dar nebuvo

apakintas ir tapo nepatikimu Tiesos mokytoju. Išreiškė gailestį dėl Pastoriaus ir pasakė, kad už jį meldžiasi, bet bijo, jog Pastorius nuėjo jau per daug toli, kad kada nors galėtų atsiversti. Išreiškė džiaugsmą dėl didelės šviesos, kurią gavo iš Viešpaties, kuomet atsivėrė jam akys pamatant klaidas, kurias paskutiniu metu skelbia Pastorius Russellis. Bet pasakė, kad negali išsiskirti su Sargybos Bokšto senais numeriais, kadangi laikosi ankstesniųjų metų brolio Russellio pažiūrų. O, koks aklumas! Vienas iš pirmųjų Paruzijos Tiesos darbų buvo Padangtės Šešėliai, o po to buvo duota Tiesa apie Sandoras, Tarpininką, Pasaulio Vyriausiąjį Kunigą, Aukas už nuodėmes, Azazelio Ožį. Tai sijotojai, o ne Pastorius, nukrypo nuo Tiesos ir jos Dvasios.

Panašiai ir dabartiniame persijojime, sijotojai tvirtins, kad jie priima ankstesnių metų Epifaninę Tiesą, nes tuo metu (kai jo laikėsi) Epifanijos pasiuntinys buvo švarus Tiesoje ir jos Dvasioje, bet dabar, kai pasikeitė, atsižvelgiant į lojalumą Viešpačiui, jie turi jį atmesti. Tačiau Epifanijos Tiesa yra tokia pati dabar, kokia buvo visada, o Epifanijos pasiuntinys ir toliau parodo aiškius Viešpaties nuosprendžius, kaip tai darė nuo Epifanijos pradžios. Ar šie sijotojai neskaitė ir nepriėmė, ar neskelbė Epifanijos Tiesos reikalų ir darbų, paduotų norint paskelbti Viešpaties teismus prieš piktą tarną, Sargybos Bokšto leidėjus, Pastoralinės Biblinės Institucijos leidėjus, Aušros leidėjus ir t. t., nuo pačių ankstyviausių Epifanijos etapų? Taigi, kokia buvo priežastis pasikeitusio jų požiūrio ir laikysenos dabar? Kodėl jie staiga suklumpa tame dalyke, ką priėmė ir kam pritarė per daugelį metų? Tai ne Epifanijos Tiesa ir ne pastovūs Viešpaties teismai gyviesiems, nei paskelbimas Jo apreikštų teismų per Epifanijos pasiuntinį, pasikeitė. Tai tie, kurie skelbia klaidą pasikeitė ir dabar palieka Viešpatį, Jo Tiesas ir Jo Dvasią, nepaisant jų labai mandagių pareiškimų, kad yra atvirkščiai.

Panašiai ir kūniškas Izraelis tvirtino, kad Viešpats yra su jais, kai paliko Mozę ir nesilaikė Viešpaties nurodymų, duodamų per jį. Skaitome apie tai Įst. 1:42-45: „Viešpats man [Mozei] tarė: 'Sakyk jiems neiti ir nekovoti, kad nežūtų nuo savo priešų, nes Aš nebūsiu su jais'. Kalbėjau jums, bet jūs neklausėte, priešinotės VIEŠPATIES įsakymui ir atkakliai žygiavote į kalnus. Amoritai, gyvenantys kalnuose, vijosi kaip bitės jus [Ar jus kada nors vijosi bitės?] nuo Seiro iki Hormos. Sugrįžę raudojote Viešpaties akivaizdoje, bet Jis jūsų neklausė ir nekreipė į jus dėmesio“. O taip, įmanoma yra apsisukti atgal ir gailėtis, kada yra jau per vėlu, kai jau įvyko sukilimas prieš Viešpatį, Jo tarną ir Jo įsakymus ir Jo patvarkymus, kaip tai įvyko Izraelitų atveju. Tačiau Viešpats neišgirs tavo balso, nepalenks ausies link tavęs. Taip buvo su Judu. Jis taip pat sugrįžo ir gailėjosi, bet nuėjo per daug toli, jo gailestis negalėjo būti priimtas. Viena sesuo, kuri jaučia palankumą, pritaria dabartiniams sijotojams ir yra jų šalininkė, neseniai viešai pareiškė: „Broliai, turiu nuostabų įrodymą, kad Viešpats yra su manimi, ir kad eis su manimi visur iki pat pabaigos, nesvarbu kur einu, nei su kuo susitinku“. Būk atsargus, broli, sesuo, nebūk per daug tikras! Avys, kurios ruošiasi iš Viešpaties žaliųjų ganyklų, peršokus aptvarą, eiti į kitas ganyklas, dažnai taip sako. Bet Viešpats neis su jumis, jeigu negyvensite Jame!

Ir užbaigiant, brangūs Broliai (Kol. 2:18,19): „Niekas teneatima jūsų atlygio, pamėgęs tariamą [savavališką] nusižeminimą ir angelų [pasiuntinių] garbinimą, pasinėręs į tai, ko nėra matęs, be pagrindo pasipūtęs savo kūniškais samprotavimais, nesijungdamas su Galva, iš kurios visas kūnas, sąnariais ir raiščiais aprūpinamas bei jungiamas vienybėn, auga Dievo teikiamu ūgiu“. Jūs, kurie galvojate eiti paskui sijojimo vadus, kurie kyla iš mūsų tarpo, kad galėtų patraukti paskui save mokinius, paklauskite savęs pačių, ar jūs nesvarstote vien tik apie išorinę, malonią akiai avelės išvaizdą, o nepastebite vilko jos viduje. Ar iš tikrųjų norite atmesti Epifaninę Tiesą ir su užsispyrusiu vergišku nuolankumu garbinti, per daug aukštai vertinti ir gerbti tokius pasiuntinius, kurie įžūliai braunasi į dalykus, apie kuriuos nebuvo tinkamai apšviesti [pavyzdžiui, smerkia Viešpaties Dvasios griežtumą, kai smerkiami sijotojai, tvirtina, kad tai nėra Viešpaties Dvasia, ir tokiu būdu parodo, kad tinkamai nesupranta, kas yra Viešpaties Dvasia, tuščiagarbiškai pučiasi savo asmeniniu kūnišku protu ir nesilaiko Galvos]? Šventas Jonas apie tokius sako (1 Jono 2:19): „Jie yra išėję iš mūsų, tačiau nebuvo mūsiškiai. Jeigu jie būtų buvę mūsiškiai, jie būtų likę su mumis. Bet turėjo paaiš-

kėti, jog ne visi yra mūsiškiai.“ Ar eisime paskui juos? Ar turime apnuoginti savo galvas, perplėšti drabužius ir juos apraudoti? Viešpats sako: „Nenudenkite savo galvų ir neperplėškite drabužių, kad kartais nemirtumėte ir bausmė nekristų visiems izraelitams“ (Kun. 10:6). Verčiau „apraudokime gaisrą, kurį Viešpats uždegė“. Tie, kurie yra už stovyklos, gali matyti ištikimų Viešpaties kunigų aukojamus kūnus ir išjuokti juos, ir gali būti jiems tai kaip smarvė jų šnervėms. Gali būti, kad jie nepajėgūs pastebėti Viešpaties Dvasios, bet tie, kurie randasi Šventojoje ir Kieme, matys tuos dalykus jų tikroje šviesoje. Atsižvelgiant į tai, kaip Epifanijos pasiuntinio išorinis žmogus vis labiau ir labiau nyksta, kadangi ištikimai guldo jį aukai Viešpaties ir brolių tarnyboje, jie kaskart vis labiau jį įvertins, taip, kaip ištikimieji tai darė Paruzijos pasiuntinio atžvilgiu. Kalbant apie dabartinius sijotojus, o taip pat apie Viešpaties ištikimuosius, tiek dabar, kaip ir visada, yra tiesa, kad: „Viešpats mato ne taip, kaip žmogus. Žmogus žiūri į išorę, bet Viešpats žiūri į širdį“. Taigi, stenkimės žiūrėti į viską taip, kaip Viešpats, o ne tuščiagarbiškai būti pasipūtusiais savo kūniškuose protuose ir netapkime aukomis tų, kurie taip daro. Atsiminkite, šėtonas pasirinko Jus kaip taikinį. „Štai šėtonas išprašė jus persijoti kaip kviečius. Bet aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas nepaliautų“ (Luko 22:31,32). Vaikščiokime atsargiai Viešpaties akivaizdoje ir galbūt tada Dievas suteiks mums Savo palaiminimą!

PT; TP'06,40-44

Paskutinieji Elijo ir Eliziejaus Artimai Susiję Veiksmai

(2 Kar. 2:8-14, tęsinys iš D. T. 2008 m. Nr.18, 16 psl.)

(57) Viešpats dažnai perstato, sukeičia įvykių išdėstymo laiką, kad paslėpti mintį, kaip mes visi žinome, pavyzdžiui: (1) doktrininėje ištraukoje, Rom. 8:30; F. 182, 1 pastr.; (2) pranašiškoje ištraukoje, Joelio 2:28,29; E. 164, 1 pastr., ir pastaboje, duotoje „to Tarno“, su pavyzdžiais tokių perstatymų. (Paskutinėje ištraukoje Viešpats aprašo, pirma, restitucinius palaiminimus, o po to Evangelijos Amžiaus palaiminimus, ir tai tokiu būdu, kad tas klausimas liko neaiškus iki beveik visiško išsipildymo tos pranašystės dalies, duotos kitoje vietoje, ir tik po to suprasta, kad jos pirma dalis išsipildys vėlesniame laike). Ir (3) – dėmesio vertoje ir gerai žinomoje tipinėje ištraukoje Kun. 16:15-22. Čia Viešpats, nepaisydamas laiko tvarkos įvykių išdėstyme, kokia turėtų būti antitipe, aprašo užbaigtu būdu vieną įvykių eilę po kitos, nemaišydamas tipiškame pristatyme abiejų įvykių grupių, kad tokiu būdu nebūtų aiškiai pažymėta laiko chronologinė tvarka, įvykių išsipildymo laikas antitipe; pavyzdžiui: (1) pirmiausia yra paaukojamas Viešpaties Ožys, o (2) jo krauju pašlakstomas Malonės Sostas (Sandoros Skrynios dangtis; vert. past.), (3) tada pradedama procedūra su Azazelio Ožiu. Antitipe viskas, kas buvo daroma su Azazelio Ožiu, po jo pririšimo prie durų ir metimo burtų abiejų ožių atžvilgiu, bus įvykdyta prieš pašlakstymą Malonės Sosto antitipinio Viešpaties Ožio krauju. Žinome apie tai, nes visi Didžiosios Minios nariai turės numirti prieš pašlakstymą antitipinio Malonės Sosto antitipinio ožio krauju, t. y., ankščiau, nei Kristus pasirodys Dievo akivaizdoje įvykdyti suderinimą už pasaulį. Jeigu Kristus pasirodytų prieš Dievą atlikti suderinimą pasaulio naudai pirmiau, nei visa Didžioji Minia numirtų, tuomet tie nariai iš Didžiosios Minios, kurie dar būtų likę kūne, prarastų pridengimą antitipinio Jautuko krauju, o to pasekoje eitų į Antrą Mirtį; nes Didžioji Minia yra antitipinio Aarono

„namai“, o už namus, lygiai kaip ir už „jį patį“, t. y. antitipinio Aarono Kūną, daromas suderinimas, priskiriant antitipinio Jautuko aukos nuopelnus. Nes Kristus dar negali gauti iš Dieviškojo teisingumo rankų išlaisvinto priskirto nuopelno, kad galėtų jį panaudoti pasaulio naudai, kol visi, pridengti tuo priskirtu nuopelnu nebus Aukščiausiojo Kunigo išvesti iš po jo. Mažasis Būrelis išeina iš po to nuopelno per pilną įvykdymą savo pasiaukojančios mirties, o Didžioji Minia – per pilną įvykdymą savo priverstinės mirties. Todėl čia turime paralelinį atvejį, tiksliai panašų Elijo ir Eliziejaus atvejui, kas yra mūsų diskusijos dalyku. Panašiai kaip veiksmai, liečiantys Viešpaties Ožį, buvo pilnai užbaigti pirmiau, nei prasidėjo išbandymai Azazelio Ožiui, ir netgi Azazelio Ožiui užbaigus savo išbandymus ankščiau už antitipinio Viešpaties Ožio kraujo pristatymą prie Malonės Sosto, taip ir Elijo atveju, 2 Kar. 2:11-14 įvykiai tapo užbaigti pirmiau, nei išvis prasidėjo įvykiai, susiję su Eliziejumi. Vis dėlto, duosime dar aiškesnį įrodymą pabrėždami, kad antitipe visi įvykiai, aprašyti 2 Kar. 2:12-14, antitipinio Eliziejaus išbandyme įvyko po atskyrimo Mažojo Būrelio nuo Didžiosios Minios ir dar prieš paėmimą Mažojo Būrelio į dangų. Taigi, įvykiai atvaizduoti tipiškai 2 Kar. 2:12-14, įvyksta per laiko tarpą, kuris yra tarp šių dviejų antitipinių įvykių.

SEPTYNI ELIZIEJAUS VEIKSMAI

(58) Prieš pateikiant to įrodymus tinkama būtų, dėl aiškesnio supratimo, aprašyti Eliziejaus atliktus septynis veiksmus perskyrimo laiku ir po perskyrimo; o po to pateiksime įrodymus, jog, iš vienos pusės, praėjo laiko tarpas tarp perskyrimo Mažojo Būrelio ir Didžiosios Minios, ir, iš kitos pusės, paėmimo Mažojo Būrelio nuo šios žemės; o tame laiko tarpe vyko įvykiai, turintys simbolinę reikšmę, kurie parodyti 2 Kar. 2:12-14. Pirma, apie Eliziejų tvirtinama tai, kad „Eliziejus tai matė“. Pirmiausia mes atkreipiame dėmesį, jog „tai“ tame posakyje yra pateikta kursyvu (Biblijoje anglų k. - red. past.), kas įrodo, kad tai neturi atitinkamo žodžio hebrajiškame tekste ir kad tai buvo panaudota pačių vertėjų išreikšti minčiai, kuri, jų nuomone, atitiktų hebrajiško teksto supratimą. Tikime, kad Viešpats tikslingai leido nepanaudoti tinkamo žodžio, kad būtų užslėpta mintis iki tinkamo laiko, kaip Jis dažnai darydavo, pavyzdžiui, 1 Kor. 15 skyr. vertose dėmesio eilutėse 21, 23, 47, 48. Pagal mūsų supratimą, čia turėtų būti įterptas žodis „jį“, t. y. Eliją; o žodis „matė“ turėtų būti išverstas „pripažino“, nes kaip tik tokia yra tiksli reikšmė žodžio „matė“ (raah) eilutėse 2 Kar. 2:10: „Jeigu matysi [pripažinsi] mane, kuomet būsiu nuo tavęs paimamas“. Norime atkreipti dėmesį, kad toje eilutėje (anglų k. vertime; vert. past.) žodžiai „kuomet būsiu“ yra pažymėti kursyvu; vadinasi, jie yra įterpti ir neturi atitinkamų žodžių hebrajiškame tekste. Sutinkamai su mūsų Pastoriaus ankščiau duotos eilutės paaiškinimu, manome, kad ši ištrauka turėtų būti pilnai užbaigta taip: „jeigu mane pripažinsi iki to laiko ir tuo laiku, kai būsiu paimtas nuo tavęs“. Mūsų skaitytojus prašome iš naujo perskaityti tos eilutės paaiškinimą ir įrodymus, duotus dėl verčiamo žodžio raah, kuris duotoje aukščiau ištraukoje reiškia pripažinti. Turėdami galvoje mintį, kad tai, ką Elijas pasakė Eliziejui (2 Kar. 2:10), buvo sąlyga, kurią pastarasis turėjo išpildyti, norėdamas gauti palaiminimus, kurie buvo sutelkti Elijo pareigų paveldėjime, pastebėsime, kaip tai buvo teisinga, jog mūsų Viešpats atkreipė dėmesį į faktą, kad Eliziejus išpildė tą sąlygą, t. y., pripažino Eliją prieš jų perskyrimą ir perskyrimo metu; vadinasi, šis faktas yra Viešpaties užfiksuotas kaip tikrai įvykęs, jog Eliziejus išpildė būtiną sąlygą gauti trokštamą palaiminimą, ir kad pabrėžti Eliziejaus teisingai gautą nuosavybę – labai norimą tarnybą, su jai priklausančiomis palaimomis.

E 3, 106-109; TP'62, 18-19

DABARTINĖ TIESA
Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425–2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis. Leidžia leidykla „Epifanija“.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: http://biblijos-veliava.lt